

ringere og ringere til Bens, og dens Lidelser blev stadig større, fordi dens Herré elskede den saa overmaade. Jeg er bange for, at det skal komme til at gaa saaledes her, og at det ikke vil gaa saaledes, som saa mange Talere har sagt: at vi skal have denne Sag løst og have den løst nu snarest; men at vi, fordi man ikke kan nøjes med mindre end det, der nu forekommer en at være det allerbedste, slet ingen Løsning faar, at Sagen skal blive syltet hen i denne Samling og ogsaa lagt til Side i den næste, saaledes som det er sket før.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Wiinblad) dvælede ret længe ved de gamle Venstrekrav og søgte at vise mig, at naar jeg havde fremsat et Lovforslag som det foreliggende, var det Venstre, der var utro mod sin Fortid, eller i hvert Fald mig, der var utro mod Venstres Fortid, ikke mod min egen just, for i Halvfemserne har jeg i alt Fald ikke taget Stilling til Sagen. Jeg vil dertil sige, at hele denne Tankegang i Grunden er mig fremmed. Jeg kan meget vel tænke mig, at det kommer til at gaa saaledes, at man stemmer om denne Sag saa nogenlunde efter politiske Partier her i Salen, naar der nu skal stemmes om den; det er muligt, at det kommer til at gaa saaledes, men at det skulde være en Nødvendighed eller en Selvfølgelighed, at et Parti indtog samme Stilling i denne Sag nu som i 90erne, kan jeg slet ikke forstaa. Jeg maa derimod mene, at det snarere vilde være til Ære for et Parti, om det nu tog en helt anden Stilling end i 90erne og maaske ogsaa end i 1914 eller 1916. Altsaa, alt, hvad den ærede Ordfører læste op af gamle Venstreudtalelser, gjorde ikke noget Indtryk paa mig; det var spildte Guds Ord paa Balle Lars.

Den ærede Ordfører gjorde en hel Del ud af, at jeg selv har betegnet min Plan som præget af Sparsommelighed, Fattigdom og Smaalighed. Jeg skal i den Anledning blot gøre opmærksom paa, at jeg ikke har brugt disse Betegnelser om mit Forslag. Jeg har brugt Ordene i min Forelæggelsestale, men jeg har lagt dem i Munden paa en tænkt Modstander, en, der vilde gøre Indvendinger mod min Plan. Det gør jo nogen Forskel.

Det er fra flere Sider blevet sagt, at jeg var for meget følelsesbestemt i min Stilling til denne Sag, at det er Følelspolitik, jeg driver. Ja, det er vel rigtigt nok. Jeg antager, vi alle sammen driver Følelspolitik; vi handler i det hele taget i Almindelighed ud fra Følelser; saa kalder vi Tanken til Hjælp som lydige Raadgiver, for at den skal

finde Grunde sammen, som nu kan passe til de Følelser, vi nærer. Jeg tror i alt Fald ikke, at der er nogen Grund til at sige, at jeg i højere Grad end de, der har talt her i Gaar og i Dag, driver Følelspolitik i denne Sag. Naar det nu forholder sig saadan, at det er Følelserne, der er det tilgrundliggende, og at Grundene saa samles sammen for at være Følelsen til Tjeneste, kan det let føre til, at det kommer til at gaa med ens Tanker ligesom med Hedningernes, at de indbyrdes anklager hinanden. Saadan maa jeg da ærligt talt sige, at jeg synes, det gik med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet. Han bebrejdede mig, at jeg kunde tænke paa at lade Folk gaa fra den ene Del af Samlingerne til den anden ude paa Gaden. Ja, Bebrejdelsen var maaske lige saa meget rettet mod den ærede Ordfører for Venstre. Han siger, at Venstres Ordfører havde nok endog tænkt sig, at det kunde være en Fordel, at der var tre Bygninger, for saa kunde Folk faa frisk Luft, naar de gik fra det ene Sted til det andet, men, siger den ærede Ordfører, hvis det nu er et væmmeligt Regnvejr, er det ikke morsomt at gaa fra det ene Sted til det andet ude paa Gaden, og det maa man indrømme, vi har jo af og til et væmmeligt Regnvejr her i Landet. Men i Slutningen af sin Tale siger samme ærede Ordfører noget om „Skansen“ i Stockholm; han siger, at „Skansen“ bliver besøgt af umaadelig mange Mennesker, og det er til Dels, fordi man der ikke faar Museumshovedpine, man færdes nemlig der for største Delen i fri Luft fra det ene Sted til det andet. Det ligger da nær at spørge, om de ikke har Regnvejr i Stockholm, og om det ikke kan være lige saa ubehageligt og slemt deroppe som hernede.

Endelig bebrejdede den ærede Ordfører stærkt Venstre, at det havde ladet Museumssagen hvile Aar efter Aar uden at fremsætte Forslag til Løsning, og den ærede Ordfører for de Konservative (J. Oskar Andersen) bebrejdede ligeledes den nuværende Regering, at den havde ladet Sagen hvile saa længe og ikke var kommet med Forslag noget før. Jeg synes dog, det ligger nær at sige, at den forrige Regering ogsaa lod Sagen hvile Aar efter Aar uden at gøre noget ved den og først i allersidste Øjeblik kom frem med et Forslag, som den vel neppe havde kunnet gøre sig Haab om at faa ophøjet til Lov. Det ærede Medlem nævnte ogsaa de 8 Mill. Kr., vi havde givet ud til Landbohøjskolen, og de 4 Mill. Kr. til Skolerne i Viborg og Randers og de 11 eller 14, hvad det nu var, til Politigaarden, og fandt, at vi derefter ikke kunde være be-